

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Bjovulfs Drape eller det af Hr. Etatsraad Thorkelin 1815 udgivne angelsachsiske Digt

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 244. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_306_11-txt-shoot-idm1073/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

deelt! som naar Han for Doven løser Frost-Haandene i Vaar, og Iis-hensmelter, saa smelter nu, i Helstens Haand, det glødende Sværd af Troldes Blodet. Kun Hæftet bliver tilbage, og uden at fristes af de mange Klendier trindt ham, fører han kun det og Grændels Hoved som Seierstegn med sig *). Imidlertid er Hædgar forrigsfuld draget hjem, da hans Høfunder af det oprørde blodige Vand sluttede, at Bjovulf har sat Livet til, Gøtherne have ogsaa tabt Haabet om at see deres Hovding mere, men blive dog ved sørgmodige at stirre paa Søen, hvort de da tilsidst opdage den søvnmende Seier-Herre, annamme ham glædelig, og vandre triumpherende til Borgen med Grændels Hoved, som fire Gøther bære paa en Stang, og fremføje i Salen til ikke ringe Gæst for Mænd, saavel som Kvinder.

Den 24de Sæng begynder Bjovulf med en kort Beretning om sin Daad, og forærer saa den lykkelige Konge det gyldne Handsfang, hvorpaa Fortids Bedrifter lige fra Søndfodens Tider ere aftegnede, og Runer fortælle, hvem der var Messer for Sværdet og til hvem det blev gjort. Derpaa udbræder

*) For hvem der vil læse Digtet, anmærkes, at ha k e l a som man, forstjelligt frevet, tidt stober paa i Digtet, men aldrig i Versen, hedsber efter nøiagtig Prøve aerealt, som og tydelig her (S. 124 l. 2) et Hoved,

den mindertige Danner-Konge i Bjovulfs Præis, vidner, at hans Overmand har Lagen fundet, og kaster et Sideblik til Heremod, som, ihvor herlig han end var udrustet, hvor høit han end steg i Mægt og Vre, dog, langt fra saa at tjene Tak af Skjoldung-Stammen, blodgierlig, stolt og nidk, lønnede Damer med Utaf, og afsendte alle Hjerte fra sig *). Heraf tager Dvingen Anledning til at advare den unge Helt for Hermods Frisfæls. Med inderlig Veemod skildrer den gamle Konge-Skjald i uforkonfitebe Død, hvorledes det sædvantlig gaar Menneskens Børn, naar den Evige Fianker dem Sundhed, Rigdom og Vre, saa ingen Haand løfter sig imod dem, men al Verden vendes efter deres Vilje. Da, siger Dvingen, indslumrer Vogteren

*) At Heremod her er Navnet paa en Helt, see man klart, og umdres ei derover, da det findes næsten i alle de angelsachsiske Kongers Slægt-Registre, et langt fra Votens. At man ogsaa i Norden havde Sagn om Hermod som en Helt, see man af Søndfods Sang, men det er, saavidt jeg veed, ogsaa Alt. Skade at der julk fattes noget her (S. 129 l. 13) mellem ar og Scyldingum, som haade Dedsseining, Alimogstav og en af Afkristerne viser, thi ellers kunde man ventet at see den Skjoldungs Navn, i hvis Haard Hermod var. Han synes vel at kaldes G e g v e l a, men det klinger fremmed og lært.

i Hjertet, og naar han sover troggest, staaer Dams
Manden nær med sin spænde Bue, Intet beskir-
mer mod den dødelige Piiil, Høbdingen spiker, og
Fremmede dele uden Sorg hans Skatte. Saa vogt
dig nu, herlige Kæmpe, elskede Bjovulf! blider han
ved, end blomstrer du i Styrke, men om en lidet
Stund spiker du dog for Sot eller Sværd, Jid eller
krusende Vølger, eller dog for Alderdommen som
høller det sunkende Døi i Mørkhed. Ser paa mig!
mangfoldige Gange løb Karet rundt, og jeg sad
urokket i min Vædte, vidste mig ingen Fare fra no-
get Verdens Hjærne, da pludselig Grændsi blev min
Stræk. Dog, takket være den evige Herre, som løb
mig leve til nu, mine Dine ses Fiendens blodige Hos-
ved! Gal nu til Søde! glød dig med Vinen, Ales-
nobier Risttes i Morgen *)

Jeg vil haabe, at det ikke fortryder Læseren,
nu med Aldingen at befinde sig hærdat ved Udgan-
gen af 25de Sang, som foruden dette, kun har en
kort Beretning at sære om Silbets Glæder, om
Ravnen som næste Morgen forkynder Bjovulf So-
lens Dvgang, og vækker hans Længsel efter Hjem-

*) Dette er ingenlunde en Doversættelse, men kun Ind-
holdet, angivet meest med Sangens egne Ord, hvilket
jeg vel for en Sikkerheds Skyld maa anmærke.

